Een setje voor kerst – Chantal Claassen

Proloog

54 weken eerder

Met mijn elleboog duw ik de deur van Robins appartement open en strompel de donkere gang in. De boodschappentassen snijden inmiddels in mijn handen en terwijl ik probeer mijn evenwicht te bewaren, schampt mijn schouder langs de muur.

Zachtjes, Noor. Misschien slaapt hij nog na zijn nachtdienst.

In de keuken laat ik de tassen op het aanrecht ploffen en belandt mijn jas gedachteloos over de stoelleuning. Robin zou er meteen iets van zeggen, natuurlijk. Dat ik mijn spullen weer overal laat slingeren.

Waarom dacht ik ook dat uitgebreid koken een goed idee was na acht uur werken? O ja. Omdat ik hem wil verrassen voor ons vierjarig jubileum. En misschien, héél misschien, wordt dit ook de avond waarop Robin eindelijk de vraag stelt waar ik al maanden stiekem op wacht.

Ik trek de prei uit de tas en spoel hem af onder de kraan. Straks schuif ik een zelfgemaakte quiche in de oven. Natuurlijk zijn favoriet: zalm met lente-ui. Na vier jaar probeer ik hem blijkbaar nog steeds te versieren met quiche.

Zou het dan eindelijk gebeuren?

De signalen zijn er al weken. De manier waarop hij naar me kijkt, hoe anders hij zich gedraagt, zelfs zijn stem klinkt de laatste tijd anders. En als ik ernaar vraag, krijg ik van die ontwijkende antwoorden waar je natuurlijk alleen iets achter zoekt als je heel subtiel bent. Zoals ik.

Ik schop mijn laarsjes uit en loop op mijn pantykousen de woonkamer in. ‘Robin?’

Geen reactie.

De kamer ruikt nog naar de geurkaars van gisteren: vanille met een vleugje cranberry. Zodra ik het licht aandoe, springen de lampjes in onze kunstkerstboom aan. Vorig jaar gekocht in de uitverkoop, omdat echte bomen “gedoe” zijn en ik gek werd van het dagelijkse stofzuigen van alle naalden.

Even blijf ik naar die champagnekleurige ballen kijken. Ik hou van dit appartement, Robins appartement. Mijn eigen huis heb ik nog gewoon, maar eerlijk gezegd kom ik daar de laatste tijd nauwelijks. Op mijn telefoon staat zelfs al een bericht voor mijn moeder klaar. Voor het geval dat.

Vanavond móét gewoon goed worden. Straks kook ik zijn lievelingsgerecht, en daarna laat ik hem mijn nieuwe setje zien, het setje dat ik eigenlijk tot kerst had willen bewaren. Duurder dan verstandig was, knalrood en meer lint dan lingerie. Eva zei dat niemand vrijwillig zoveel touwtjes aantrekt tenzij er een huwelijksaanzoek aan vastzit. En als hij me vanavond echt ten huwelijk vraagt, mag ik best iets moois aantrekken. Dat zeg ik tenslotte ook altijd tegen klanten bij *Boobs & Bottoms*.

Dan kraakt de deur achter me vertrouwd open en nog voor Robin de woonkamer binnenloopt, ruik ik zijn aftershave. Ik draai me om, al met een halve glimlach naar de man die hopelijk vanavond eindelijk mijn verloofde wordt.

Misschien komen we niet eens toe aan die quiche…

Ik knijp mijn ogen iets samen. Zijn blonde haar ligt aan één kant plat, alsof hij net uit bed is gerold, en om die trui heeft hij

zich blijkbaar ook niet druk gemaakt. Terwijl ik me heb opgedoft voor wat een officiële date had moeten zijn.

Pick your battles, Noor. Hij zal gewoon moe zijn. Ik roep al maanden dat hij veel te veel hooi op zijn vork neemt.

'Hoi.'

Zijn hand komt aarzelend omhoog, maar in plaats van naar me toe te lopen, gaat hij langs me heen. Zonder kus. Zonder iets. Met een diepe zucht laat hij zich op de bank vallen en sluit meteen zijn ogen. *Oké. Dit had ik niet verwacht.* Ach, misschien weet hij gewoon niet hoe hij moet beginnen.

Wanneer hij met zijn vingers langs zijn stoppels schraapt, werkt het geluid ineens op mijn zenuwen. Toch loop ik naar hem toe; ik wil mijn vingers door zijn haar halen, hem geruststellen, zeggen dat alles goedkomt.

'Noor,' begint hij schor.

'Ja, ik wil,' flap ik eruit. Voor ik goed besef wat ik doe, zit ik al half op zijn schoot. Dan halen mijn hersenen me eindelijk in. 'Ik bedoel… ja?'

Robin pakt voorzichtig mijn handen bij zijn nek vandaan en drukt er een kus op, zo vluchtig dat ik hem amper voel. 'Dit is moeilijk.'

'Welnee,' zeg ik luchtig. 'Ik hou juist van verrassingen.'

'Niet van deze, vrees ik.'

Hij haalt diep adem zonder me aan te kijken. Terwijl zijn duim zenuwachtig over zijn knokkels blijft wrijven, nestelt zich een akelig voorgevoel in mijn buik. 'Noor, eh…'

Opeens voelt de kamer veel te stil. Ik druk mijn nagels in mijn handpalm en probeer de paniek weg te houden.

‘Ik ben verliefd,’ zegt hij bijna fluisterend. ‘Al best een tijd.’

Een paar seconden snap ik niet wat hij zegt.

Robin kijkt nog steeds niet op wanneer hij verdergaat. ‘Ik wil je sleutel terug. En je moet weg, want ze komt me zo ophalen.’ Dan werpt hij een blik richting de kerstboom. ‘En neem die boom mee. Die is van jou.’